

народитѣ, за да не си прави илюзии върху резултата отъ не-сериознитѣ почини.

Въ Браила, гдето той се установява следъ разпускането на доброволцитѣ и следъ Парижкия миръ, Селимински не се чувствува твърде спокоенъ. Не само покрусата отъ общия неуспѣхъ, но и частнитѣ му работи сж го хвърлили въ голѣми досади и затруднения. Материално той е разсипанъ отъ войната, изворитѣ за препитанието му сж на първо време пресъхнали. Отстжплението на рускитѣ войски отъ Дунавскитѣ княжества презъ юний 1854 г. го заваря натоваренъ съ дългъ и прѣсналъ своитѣ парични срѣдства въ разни взимания-давания. Преследванъ, освенъ това, отъ ромънитѣ, той трѣбва да се спасява въ Кишиневъ. „Въ родината си, пише той тогава (1856), бѣхъ изгубилъ всичкия си движимъ и недвижимъ имотъ, далечъ отъ семейство, роднини, приятели, отписанъ отъ ромънскитѣ княжества, въ които ми бѣ забранено да стѣпя, губейки тамъ права и имоти, а тукъ пѣкъ съмъ преследванъ отъ генералъ Саллосъ . . . Всички, които съдействуваха на рускитѣ войски, бѣха възнаградени, всички напуснали службата си чиновници получаваха заплатитѣ си, бѣжанцитѣ — храна, а азъ — нито поне вежлива и сладка дума отъ нѣкъде . . . Това ми бѣ наградата за тригодишната ми ревностна служба на руската кауза“. Стигналъ Селимински въ положение да търпи отъ 1853 до 1858 г. всѣкакви „вреди и преследвания“, да бжде отбѣгванъ дори отъ близки приятели, — докато най-сетне не получилъ презъ юлий 1858 г. службата окръженъ лѣкаръ въ Каларашъ. Като бившъ чиновникъ на влашкото правителство, той приема този постъ, за да възобнови служебнитѣ си права, изгубени въ течение на петъ години. Все тогава той отклонява подобно предложение за Яшъ, гдето го викатъ нѣкои сънародници, „за да имъ помага въ важнитѣ нужди съ професията и политическата си опитностъ“. А на стария си приятелъ Г. Золотовичъ въ Цариградъ той се оплаква на 15 декемврий 1858 г. отъ Каларашъ, че при ликвидацията на войната билъ се натѣкналъ на „голѣмо равнодушие и дори на прѣчки“ отъ страна на ония, отъ които по право очаквалъ помощъ за „известнитѣ свои тридесетгодишни борби и жертви за общонародното ни благо“. При напредналата си възраст и стопенитѣ си срѣдства за